

Postás Közlöny

MAGYAR POSTÁSOK ORSZÁGOS SZABAD SZAKSZERVEZETÉNEK HIVATALOS LAPJA

Jövőért – mindannyiunkért

Új életnek küszöbénél állunk és csak mirajtunk, a múltban kisemmizett, nyomorgó nincsteleneken fog múlni, hogy fel fog-e virradni fölöttünk az új élet hajnala, vagy tovább fogjuk húzni az élet rabigáját, — a nemzet dologtalan ingyeneberek aransajtoló malában.

Szaktársak! Mielőtt átlépnétek az új élet küszöbét és határozatok sorsotok és a nemzet jövője felett, álljatok meg egy pillanatra és tekintetek vissza a küzdelmekkel eltelt múltba; jusson eszetekbe annak minden kint, gyötrelme és nyomorúsága. Csendüljön meg fületekben az éhez, rongyos gyermekek sír szava és a nincstelenség gondjaitól oly sokat megismétlődő — sok, reményekkel induló életet tönkretévő — családi perpatvar.

Lelki szemeitek előtt peregjen le a múlt. Lássátok, amint az akkori rendszer „alázatos szolgálja” földig hajolva köszöntötte a mindenható urat. Legyetek ismét tanúi, midőn a becsületes munkában megrokkant kártsátozók — az esetleg fel-fellobbanó emberi önérzete megnyilvánulása következtében — a sárga földig lehordva, a szégyentől pirulva kitámoilg az „illetékes” szobájából.

Lássátok magatokat, amidőn üres zsebbel, az éhségtől kóvó gyomorral, a holnap gondjától gyötörve az utcát és a lépcsőt járva hordtátok a kiválasztottak részére a föld javaival megtöltött csomagokat és a duzadó pénzleveleket.

Ismét lássátok a fantázia szülte raffineriával berendezett luxuskácsolásokat és — déli 12-kor — a selyem rekamin reggeliző parázitát, a fehérbóbítást szobalány által telt s általad sohasem izlett különlegességekkel megrakott zsúrkocsit s csikorgó foggal nézzétek, amint az éjszakai kártyacsatában vagy a táncolástól kimerült „felebarátod” unottan turkálja annak rakományát.

Újra érzed arcodon a szegény pirját, amidőn az általad nagyságosnak titulált „méltóságos” mindennek nevezett, csak becsületesnek nem és szeretettel halmozott el azzal a jelzővel — amit most kisajátított magának — amire ő most büszkén szeret hivatkozni. (Paraszt?... méltóságos?..)

Szűröljön ismét öködbe a kezed, mint a múltban, amikor a Rendeletek Táráát olvasva, 35 évi szorgalmas munkában megrokkanna, nem találta a neved a szakaltisztek között. Míg ellenben ott láttad azt a jó szakatársat, aki a páréves eredményes tejhordásért megkapta szolgálata jutalmát.

Szaktársaim! Nézzetek vissza a múltba és lássátok magatokat, amint — az akkori békeállapotban — ferde reposit cipősárok, rojtos nadrággal, a nyomorúság szülte gond súlyától fáradtan hajlítottak az íróasztalra. Vagy az évtizedes állandó éjszakai munkától legyengülve, ott kinlódottok a ranglétra alsó fokánál és fáje szívvel néztétek, hogy feleannyi szolgálati idővel rendelkező kártsátozók páréves „fáradságot nem ismerő” munkásságuk jutalmául: „habár előző kinevezése óta 3 év nem telt el, rendkívüli szorgalma, szak tudása és vezetésre kiváló alkalmazhatósága miatt soron kívüli előléptetésre ajánlom” mal tornázzák fel magukat — gyorsan de biztosan — a ranglétra legfelsőbb fokára.

Szaktársaim! Ha végignézzük a lelki szemeink előtt lepergő filmet és megkérdézzük a lelkiismeretünket, akkor tudni fogjuk, hol van a helyünk és hova kell tartoznunk.

Minékünk, dolgozóknak össze kell fognunk, mert egységben az erő és most minden erőnkre szükség van, mert ha most nem vigyázunk, előnt bennünket a reakció áradata. Még mindig közöttünk vannak a fari zeusok, az aranyborjú imádók, a nemzet és társadalom testén elősködők. Soha jobban nem harácsolnak és szívják a dolgozók erejét, vérét, mint most s mindent elkövetnek aljas — a demokráciát elsikkasztani akaró — tervük megvalósítása érdekében.

A magyarság most két táborra szakadt. Az egyik a reakció: mely a múltat, a másik a demokrácia: mely a szocializmus jegyében fogant új életet akarja.

A reakció hívei azok, akiknek le kell mondani a múltban joftalanul élvezett kiváltságos javakról, míg a demokrácia hívei azok, akik a becsületes munkájuk fejében az emberi élet biztosítását kérik. Tehát az egyiknek adni, a másiknak kapni kell. Minékünk, postásoknak azoknak a táborában van a helyünk, akiknek kapni kell, akiknek adása az élet.

A dolgozók társadalma és családtagjai a demokrácia érdekében és az igazságos élet reményében, — éhezve, dideregve, rongyoskodva dolgoznak, túrnak és szenvednek, míg ők munka nélkül, teljes békebeli jólétben élve, harácsolnak és szípoloznak bennünket,

Felhívás

A hazánkra kényszerített második világháború végigseper országunkon. Elsdorta a régi politikai, gazdasági és társadalmi berendezéseket, egyben megszüntette az egyes karok közötti széttagoltságot.

Néhány havi nehéz, de eredményes munkával megalkult a magyar postás-ság érdekeit képviselő szabad szakszervezet. Ennek vezetősége a rendelkezésre álló rövid idő alatt sokszor és sikeresen szállt síkra a postás-ság érdekeiért. Ahhoz, hogy a szabad szakszervezet által már eddig is elért hatást fokozzuk, szükség van arra, hogy az eddiginél is jobban összefogjunk, s ezáltal nagyobb befolyást biztosítsunk érdekeink védelmére. A gazdasági helyzetben óráról-óra felvetődő súlyos problémáinkat csak akkor oldhatjuk meg sikeresen, ha állásra és nemre való tekintet nélkül maradéktalanul a szakszervezethez tömörülünk.

Az érdekképviselő, a szakszervezeti adminisztráció, de legfőképpen a szociális, kulturális és ami a mai időkben nagyon fontos, gazdasági feladatok tömeges megvalósítása csak a tagok önkéntes áldozatával lehetséges. Addig, míg a postás-ság nem tartja köteleességének a költségek egy részének önként vállaltásával a szakszervezethez való tömörülést, addig a kialakuló új társadalomban bizonytalan marad a helyzetünk és nagy tömegünkben is súlytalanok maradunk. A szakszervezet ezért felhívja a magyar posta összes tényleges és nyugdíjas személyzetét, azonkívül a postamesterségek alkalmazottait, hogy saját érdekében álljanak mellé.

Szociális programjában szerepel az, hogy a postás-családok életét a bölcsőtől a

sírig figyelemmel kísérje. Ezt a következőkben tervezi:

Pénzsegélyek folyósítása az arra rászorultaknak, gyermeknyaraltatás, felnőttek üdültetése, ruházati és élelmezési támogatás, tanulmányi segélyek folyósítása, postás kórház létesítése, gyógyíthatatlan alkalmazottak és nyugdíjasok elhelyezése, hadiárva és özvegyek gondozása, postás árva ház és internátus létesítése. Ezeken a szociális intézkedéseken és intézményeken kívül a tagok kultúrigényeit is igyekszik a szakszervezet kielégíteni s a szolgálati viszonyból eredő bármely vitás ügyben megfelelő jogvédelmet nyújt. Teljes súllyal látja el a postás-ság érdekképviselőit a munkaadó postával és annak minden intézményével szemben. Védelmezi a nyugdíjas postás-ság és az özvegyek érdekeit, harcol a postamesterségek kincstárosításáért. Ezt a munkát politikai pártállásra való tekintet nélkül minden postásnak a dolgozó testi és szellemi munkások országos — sőt ezen is túlmenően a nemzetközi szakszervezeti tanácsba való közvetlen bekapcsolásával végzi.

Programjának során elsősorban a postás családokban előforduló halálesetek által amúgyis súlyosan sújtott postások anyagi helyzetén kíván segíteni a „Temetkezési segély” megvalósításával. A pénz vásárló erejének napról-napra való csökkenésével a jóléti alapítvány, „Pogé” vagy a Postaaltisztek Orsz. Egyesülete által fizetett segélyek korántsem fedezik a temetéssel járó kiadásokat. Ezt a fontos feladatot a szakszervezet a következőképpen oldja meg:

1945 november 1-től a tagsági díjat a temetkezési

hozzájárulással együtt a törzsfizetés (törzsnyugdíj) mindenkor összegének megfelelően másfél százalékban állapítja meg. A levonás központilag történik 1945 december 1-től a Posta Központi Számvevőség útján. A postamesterségek alkalmazottai addig, míg a kincstárosításuk meg nem történik, tagdíj fizetési kötelezettségüknek postautalványon tehetnek eleget.

A nyugdíjasokkal kapcsolatban felkérjük a f. hivatalvezető urakat, kériék fel az érdekelteket, hogy a Postások Országos Szabad Szakszervezetébe és egyben a temetkezési segély-akcióba lépjenek be. A belépett nyugdíjasokat szíveskedjenek kimutatásba foglalni — külön a saját, külön az özvegyi nyugdíjasokat — s az így egybeállított kimutatást, mely egyben a kötelező nyilatkozatot is tartalmazza (hozzájárulás a központi levonáshoz), a Számvevőség 4. osztályának szíveskedjenek megküldeni.

A kimutatás fejezetei: név, állás, lakcím, aláírás. A temetkezési segély-akcióba való belépés november 1-től, a továbbiakban pedig a Szakszervezethez való belépés napjától számít. Mivel azonban technikai akadályok miatt a Központi Számvevőség csak december 1-től vonhatja le a tagsági díjakat, ezért december 1-én a nyugdíjasoktól, illetve özvegyektől kettő havi tagsági díjat (3 százalékos) hoz a számvevőség levonásba.

A szakszervezeti tagok és hozzátartozói a fentebb felsorolt jelentékeny szolgáltatásokon kívül 1945 november 1-től a következő temetkezési segélyben részesülnek:

1. 60.000 P-t az alkalmazott elhalálozása esetén;
2. ugyanacsak 60.000 P-t az alkalmazott felesége után;
3. a gyermek elhalálozása esetén

a) 1 éves korig a fenti összeg egyharmad részét;
b) 2-5 éves korig a fenti összeg fele részét és

c) 6 éves kortól felfelé a családi pótlék élvezetének idejére a fenti összeg háromnegyed részét. — Ez az összeg a mindenkori illetményhez viszonyítva emelkedik vagy csökken. Természetes, hogy mindezekben csak azon postás részesülhet, aki magát a közös áldozatvállalás alól ki nem vonja, vagyis a szakszervezetnek tagjává válik.

Bizunk abban, hogy minden kártsátsunk megérti a hívó szót, a szakszervezethez tömörül, segít annak célkitűzéseit megvalósítani, s velünk együtt egy boldogabb magyar postás-jövőt felépíteni.

Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete.

dolgozókat, — de nem sokáig, mert rövidesen eljön a nagytakarítás ideje, amikor a becsületes dolgozók öntudatra térve, összefogva kisöprik a társadalom e szemeteit s hozzáfognak a dolgozó magyarok szabad hazájának a felépítéséhez és ennek keretén belül egy boldog, megelégedett életnek a megteremtéséhez.

Ebből a nemzet- és új jövőt építő munkából a dolgozó társadalom minden rétegének ki kell venni a részét és a magyar postás-ság a szakszervezete által irányítva, szintén részt kér és részt is vesz, mert bizonyosságot akar tenni, hogy a felépített új magyar államban az egymásra talált, megbékélt dolgozók közösségének mindenben méltó tagja lesz és el fogja nyerni az öt megillető helyet és orvoslást fog kapni a múltban szerzett nehéz és fájdó sebeire. Addig is rendületlen hittel és szorgalommal fog dolgozni, — áldozni az utolsó fillérig, az utolsó darab kenyérig, mert tudja, hogy munkája gyümölcse lesz a szociális magyar életközösségben az öt megillető hely, az igazságsan elosztott kenyér.

A postás-ság az előtt az elhatározás előtt áll, hogy megnyissa maga előtt az új élet felé vezető utat és bizik benne, hogy ezen az úton nem fog egyedül haladni, hanem hűséges útítarsa lesz a demokrácia győzelmében bízó, — dolgozó társadalom: A JÖVŐ-ÉRT — MINDANNYIUNKÉRT.

PLEBEIUS

A kritika szemüvegén át...

Írta: dr. Pázmány Ödön postaigazgató.

A „Postás Közlöny” eddig két számában megjelent cikkeimben az új fizetési rendszerrel és leginkább annak előnyeivel foglalkoztam.

Ha itt-ott meg is említettem az új rendszer hibáit, a kérdést még nem a kritikus szemüvegén keresztül néztem. Pedig életünk, jövőnk sorsunk alakulását, hogy társaságunk megköveteli, hogy tárgyalgassunk, elfogadjunk kritikát, egyéni és pártérdektől mentesen vizsgáljuk sorsunk alakulását és hallassunk szavunkat ott, ahol valami fáj, ott, ahol érezzük, hogy segíteni kell a segíteni lehet. A tárgyalgassunk, megfontolt kritika sohasem a vezetőség ellen irányul, sőt a demokratikusan gondolkodó és segíteni akaró vezetőséget éppen a józan kritika támogatja szociális munkájában, mert helyes irányt szab a törekvéseknek és csökkenti a munka nyugalmát zavaró felelőtlen demagógiát.

Nézzünk szembe tehát bátran a problémákkal és ne süttödjünk, ne elégedetlenkedjünk, hanem nyitva tartjuk fel bajainkat és higgyük, hogy a lelkes postás-munka — ha szenvedéseken keresztül is — meghozza gyümölcsét.

Sokat beszélünk mostanában újjáépítésről. Sőt itt-ott már a lelki újjáépítésről is szó esik. Éppen ideje, mert erre is feltétlenül szükség van, sőt e nélkül a fizikai újjáépítés útja is bizonytalan. A lelki újjáépítés alapja: a lelkes munkavállalás, a tettekeskedés és a munkafegyelm. Ha a magyar jövő érdekeit kívánjuk szolgálni, elsősorban a munka szeretetével a tettekeskedésről kell bizonyosságot tennünk, vagyis *akarnunk kell* a vállalt feladatot jól és eredményesen elvégezni. Csak ha az akarást igyekezet is követi és a fegyelm-érzet gondos, lelkiismeretes munkára késztet, beszélhetünk az újjáépítésben eredményesen résztvevő igaz magyar postásról.

Mindenfelé halljuk: nincs munkafegyelm... Az igaz, hogy igen nagy számban vannak kartársaink, akik szintén már az önfeláldozásig menő lelkes munkát fejtetik ki, mégis sajnálattal kell látnunk, hogy még ma is jelentékeny a száma a „lógóknak”, a minden másval foglalkozó, csak a szolgálatlalt nem törődő, nyíltan szólva: a munkát kerülő tisztviselőknek és altisztviselőknek. Pedig ez ellenkezik a *postásbecsülettel* és a *postásfegyelm*mel, és ezek fogalmak voltak valamikor...

Örömmel halljuk azonban, hogy több üzemi bizottság már elítélte ezt a postásághoz nem méltó magatartást és helyreállította a munkafegyelmet. Hisszük, hogy az üzemi bizottságok mindenütt megteszik a tényleges kötelességüket és megértetik érdekelt kartársainkkal, hogy a *demokrácia nem csak szabadságot és jogokat ad, hanem kötelesség-teljesítést is követel*...

Néhány szót kell szólnom még a *felelősség-vállalásról* is. Ezen a téren is van bírálni való. Az akarat és a fegyelmhezett munka dicsőretreméltó tulajdonságok, de ingadozó értékűek, ha hiányzik mellőlük a felelősségtudat, vagyis a felelősségvállalás, hogy amit tet-

tem, legjobb tudásom szerint, lelkiismeretesen és jószándékkal cselekedtem. — Csak az ingadozik, csak az igyekszik kitérni a felelősségvállalás alól, akit nem a jószándék és nem a kötelességtudat vezet. Ezek pedig nem postástulajdonságok...

Kevés a fizetés — halljuk mindenfelől... Az árak óráról-órára emelkednek és az életfennmaradáshoz nélkülözhetetlen élelmiszereket nem lehet a fizetésből beszerezni. S ha kapunk is néha emelést, ez mindig elcsúszva érkezik, sőt napilapjaink öles betűkkel gondoskodnak róla, hogy a közszükségleti cikkek ára e hír öröme még magasabbra szökjék.

A postai alkalmazottak a meglévő ruhadarabjaik eladásából élnek. De vajon ez meddig mehet még így?

Tudjuk a nehézségeket, nem is türelmetlenkedünk, csak kérdezzük, miért nem lehet a fizetések mértékét a mindenkori árszínvonalnak megfelelően, *százalékszerűen havonként, vagy ha kell, hetenként szabályozni*? Miért késlekedik a mozgóbérrendszer bevezetése?... Hiszen minden nap újabb szenvedést, újabb nélkülözést hoz... Mi átérezzük sorsunkat, mi nem kérünk jótétet, mert tudjuk, hogy a közös magyar sorsot szenvednünk kell, de ezt a szenvedést miért nem könnyítheti meg egy megfontolt, szociális munkabérszabályozás?

Még a fizetésemeléseknél is késedelmesebben történik a mozgóbérszabályozás, kiküldetési illetmények, stb. felemelése. Az igaz, hogy legtöbbször visszamenőleges hatállyal emelik fel ezeket a mellékilletményeket, de mit ér ez, ha a különbözet átvételekor a kapott pénznek már alig van vásárlóereje. Nem lehetne-e a mellékilletményeket a fizetéshez (valamelyik fizetési osztály és fokozat bizonyos százaléka) rögzíteni, vagy valamilyen pontszám alkalmazásával rugalmasan tenni, vagy az élelmiszerek árindexével emelkedésével arányosítani? Sokféle lehetőség van a megoldásra, miért alkalmazzuk éppen a legbürokratikusabbat? Vizsgáljuk csak meg egyszer, hogy mennyi munkaenergiát fecsérelünk és mennyi papírt (a P. R. T. gyakori megjelenése) pazarlunk el azáltal, hogy minden mellékilletményt, minden fizetésemeléskor (de mindig később) külön-külön rendeletben szabályozunk.

A legcélszerűbb segítség a természetbeni ellátás bevezetése lenne. Ennek azonban súlyos akadályai az élelmiszerhiány. De közelítünk az átszervezésével nem lehetne-e biztosítani a postáságnak azt, ami még van? Végreztünk-e már számításokat, hogy kellő közellátás hiányában az egyes alkalmazottak állandó élelemutánjárása és „bátyuzása” milyen nagy mérvben akadályozza az újjáépítést és a folyamatos munkát?

Az egyes fizetési osztályokban és fokozatokban most már megszűnt az a nagy fizetéstérlet, ami a múltban volt. Ez helyes. A családi pótlékban pedig megszűnt a különbség a tisztviselő és az altiszt között. Ez még helyesebb. De szociális

szempontból az már súlyos hiba, hogy a családi pótlék vidéken a legalsó fizetési osztályban (a postamunkásnál) a fizetés 10%-át, a magasabb fizetési osztályokban pedig a fizetés 3-4%-át sem éri el. Budapesten is csak 50%-kal magasabb. Hogyan nevelje, iskoláztassa és ruházza a postás-szülő a gyermekét havi 1800 pengőből, amikor ez az összeg írószerekre sem elég és egy gyermekcipő ára 100.000 P-t is meghaladja? — Nem lehetne-e a gyermekes szülőknél a családi pótlék jelentékeny összegű felemelésével, vagy más módon segíteni?

Az államvasuti és a postai alkalmazottak illetmény-rendezésére vonatkozó 7000-1945. K. K. M. sz. rendelet részünkre csekély összegű személyi pótlékot állapított meg. A személyi pótlék összege jelenleg a főiskolás tisztviselőknél 1200, az érettségizett tisztviselőknél 800, és az egyéb postai alkalmazottaknál 600 pengő. Restelkedve írom le, hogy egy kiló almát sem vehet a postás az egy hónapra esedékes személyi pótlékából.

Sokat hallunk arról süttögni, hogy egyes tárcáknál nagyobb összegű pótlékokat rendszeresítettek, amelyek itt-ott a havi fizetés 70%-át is elérik... Ezt az egyenlőtlen elbánást igazságtalannak tartjuk, de hát nem szólhatunk semmit, mert mi postások is kapunk ilyen különleges pótlékokat: az úgynevezett *újjáépítési pótlék* formájában... De azt már szégyeljük megmondani, hogy ez az újjáépítési pótlék csak havi 500 P-től 800 P-ig terjed az egyes tárcáknál kifizetett havi 6000-50.000 P-s pótlékkal szemben. Nem tudjuk, mi az oka az egyenlőtlen elbánásnak, de fáj a meg nem becslés ilyen megnyilvánulása.

A postásághoz tömegei a legrongvolódás szélén állnak. Sőt több kartársunk már az utolsó rongyos ruháját hordja... Ezeket feltétlenül segíteni kell, s az nem történhetik másként, mint megfelelő ruházati cikkek rendelkezésre bocsátásával. Nem lehetne ennek kapcsán a postatisztviselői egyenruhát bevezetni és ezeket a kartársakat az olcsó egységes szövetségi készült egyenruházattal ellátni? — Az egyenruha viselését nem kellene kötelezővé tenni, csak az viselje, aki akarja. Előnyei: a tisztántartott egyenruhából egy öltöny is elegendő, nem kell hozzá kifogástalan ing, nyakkendő, kalap, külön felöltő, külön téli kabát stb.

A postatisztviselői egyenruha évek óta tárgyalt kérdés. Sokan voltak, akik ellettek, még többen, akik elneveztek. De mindkét álláspontot hiúsági szempontok irányították. Ma a szükség, a ninetelenség és a segíteni akarás veti fel ismét a kérdést s talán ezúttal több megértéssel találkozunk.

Az új elnevezésekről, illetőleg címekről nem szívesen szólok. Emberi hiúságot legyeztető és nehéz életünket semmivel sem javító dekorum ez. De ha már úgy határozott a felsőbb, hogy minden fizetési osztálynak külön-külön elnevezése legyen, nem lehetett volna ebben valami egyöntetűséget biztosítani? Ha már az V. fizetési osztályba sorozott kezelési tisztviselőt vezető-főellenőrnek nevezük, miért nem nevezhetjük vezető-altisztnek a VI. fize-

tési osztályba sorozott altiszt-kartársunkat? Ez már azért is megokoltabb volna, mert az „ellenőrző altiszt” elnevezés szolgálati beosztást jelent. Hogyan fogjuk ezentúl nevezni azt a szakaltisztet, aki ellenőrző altiszt munkakört lát el és ha ő is ellenőrző altiszt lesz, miképpen tudjuk megkülönböztetni őt a VI. fizetési osztályba sorozott ellenőrző altistttól, ha ugyan erre a megkülönböztetésre egyáltalán szükség van?

A fizetési osztályba sorozott legkisebb rangú postai alkalmazott: a postamunkás. Ez igen jó elnevezésnek látszik. A postamunkásból lesz 3 évi szolgálat után — ha az előírt szakképesítést megszerzi — a II. osztályú postaltiszt, a vonalfelügyelő és a gépkocsivezető. És éppen az a baj, hogy ennyi sok minden lehet belőle... Így azután, ha postamunkásról beszélünk, sohasem tudhatjuk, hogy a postai szolgálatban foglalkoztatott kezdő kartársunkról van-e szó, vagy vonalfelügyelő-jelölttel, esetleg gépkocsivezetői utánpótlást szolgáló kartárral állunk szemben. Nem volna-e helyesebb a XII. fizetési osztályban altisztjelöltnek, vonalfelügyelő, vagy gépkocsivezetőjelöltnek nevezni a kiképzés alatt álló alkalmazottainkat? Ha a XI. fizetési osztályban segédaltisztjelölt lehet az elnevezés, miért idegenkedünk a „jelölt” elnevezéstől az altiszt szakon?

Ha már így belemegedtem a címekbe, azt is megemlítem, hogy valahogyan túlsúlyolt a kezelési tisztviselői szakon a segédaltiszt elnevezés. A XI. fizetési osztályban segédaltisztjelöltnek nevezzük a még szakvizsgát nem tett kartársunkat, aki azután 9 évig II. osztályú segédaltiszt lesz, ha csak kiváló minősítése révén soronkívüli kinevezésben nem részesül. Húsz-huszonkét évi szolgálat ugyanezzel az elnevezéssel még annak is sok, akit a címek nem boldogítanak...

A vezetői állás több tudást, szélesebb látókört és fokozottabb munkát kíván és nagyobb felelősséggel jár. Ezért *senki sem kifogásolja*, ha a vezető nagyobb jövedelmet élvez, mint beosztottjai. De a postánál ezt *nem is kifogásolhatja senki*, mert itt a vezetők semmiféle külön díjazásban nem részesültek, ha ugyan nem lehet annak tekinteni azt a néhány száz pengőt, ami az újjáépítési pótlékban és az üzemi jutalékban jut kifejezésre. Amikor azonban e sorokat írom, örömmel hallok, hogy a vezetőket ezentúl az üzemi jutalék 50%-a illeti meg külön jutalék címen. Ha azonban kiszámítom, hogy ez az összeg a most felemelt üzemi jutalék alapján is csak egy kilogram szőlőre elég, elgondolkozom, vajon e kétségtelenül nemes gesztus a különleges munka és felelősségvállalás értékelése-e, vagy pedig a segíteni akarás egy módja... Mert ha az előbbi, — megnyugszom, hiszen az erkölcsi elismerésben a munka megbecsülését látom, ami az újjáépítésért dolgozó postásághoz lelkében nagyobb érték, mint az alamizsna.

Az új fizetési rendszer az egyes szakokban, sőt azokon belül az egyes fizetési osztályokban — legnagyobb örömmel — jelentékeny számú soronkívüli előléptetést biztosít.

POSTÁS KÖZLÖNY

Mint hogy az új rendszer szerint az előléptetések minden év január hó 1-ével esedékesek, nagy bizakodással várjuk az első soronkívüli előléptetést, amely a főiskolai tisztviselők egyhatodát, a többi szakban pedig kartársaink egynegyedét juttatja magasabb fizetési osztályba. Mégis aggodalmaink vannak... Már novemberben írunk és még semmit sem hallunk az előléptetésekről. Vagy a nagy hallgatásnak célja van és emögött serény munka folyik? Ha így volna, — csak helyeselnénk és nyugodt örömmel türelmesen várnánk...

A postamesteri személyzet államosítását már biztosra veszi a postásághoz. Pedig még nehéz és görnyös ennek az útja... A legnehezebb probléma a nyugellátás biztosítása. De hát — kérdelem — nem a legnehezebb kérdések megoldása a legsürgősebb?

A postamesteri személyzet hálás szívvel köszöni az új fizetési rendszerbe való besorolását. Ezzel azonban a mostoha kiadósorsort még nem számolták fel. Nem lehetne-e addig is, amíg a postamesteri személyzet államosítása megtörténik, rendeletileg szabályozni a postakiadók jogviszonyát? Megengedhető-e az ma, hogy a postakiadók kétheti felmondással elküldhesse a postamestere? Ne feledjük, a postamesteri személyzet jogainak biztosítása a postamesteri kar megbecsülése is...

Igen nagy jelentőségű intézkedést közöl a Posta Rendeleték Tára 1945:31. száma. A posta azok részére, akik iskolai tanulmányukat valamilyen oknál fogva nem fejezhetik be, vagy nem folytathatták, a Postások Országos Szabad Szakszervezetének székházában gimnáziumi és polgári iskolai előkészítő tanfolyamot rendeztet be. Az előkészítő tanfolyam egy-egy évfolyamra vonatkozólag 6 hónapig tart és ennek végeztével a hallgatók valamelyik középiskolában *magánvizsgát* tesznek.

Az előkészítő tanfolyamot felvételi vizsga előzi meg. A tanfolyam díjmentes és a hallgatók a tankönyveket is ingyen kapják, sőt a vizsgadíjat is megtéríti a posta azoknak, akik a magánvizsgán legalább *általános jó osztályzatot* érnek el (legfeljebb egy elégségesük lehet).

A vidéki kartársaink továbbtanulását pedig úgy segíti elő a posta vezető-sége, hogy az ezzel járó kiadások fedezésére *tanulmányi jutalmat* ad annak, aki legalább fél jeles és fél jó előmenetelt tanusít.

Az előkészítő tanfolyam rendszeresítése minden részletében a demokratikus szempontokat szolgálja, mert az ingyenes továbbtanulást mindenki részére lehetővé teszi, aki kiváló képességeivel és példás szorgalmával erre érdemesnek bizonyul.

Munka közben jöttek ezek a gondolataim s a jó munkát kívánom velük szolgálni.

POSTÁSEGYSÉG — MUNKÁSEGYSÉG!

A postások szerepe a társadalom átalakulásában

Ha az ország felszabadulása óta eltelt nyolc hónap történetét vizsgáljuk, sajnálattal kell megállapítanunk, hogy a postások nagy része nem veszi ki részét kellő mértékben a társadalom demokratikus újjáépítésének munkájából. A postások a forgalmi és a műszaki szolgálat felépítésében és ezek működésének zavartalan biztosításában az ország többi dolgozóival viszonyítva is szép és kielégítő eredményeket értek el. Azonban ezt az elismerést a társadalmi téren végzett munkájuk után megadni már nem lehetséges. Miért van ez?

A postások társadalmi helyzetét vizsgálva láthatjuk, hogy egyik részük a ténylegesen középosztályhoz tartozó tisztviselő réteg, a másik részük az iparos és földműves osztályoktól elszakadni igyekvő és a középosztályhoz felzárkózó tömegből áll. Így a postások összességének is nagyjából azok a tulajdonságok a jellemzői, amik jellemzői a magyar középosztálynak.

A középosztály sajnálatos módon hamis képet alkot magának az új társadalmi rendszer kialakulásáról. A demokrácia, mely az új társadalmi rendszer alapja, nem elszigetelt jelenség, hanem az összes demokratikus és féldiktatórikus elnyomás alól felszabadult ország magaválasztott új társadalmi formája. Az a jelenség, melyet divatos szóval társadalmi „balratolódásnak” nevezünk, a felszabadult országok legjelentősebb jellemzője. Mégis, sajnos, sokan vannak, kik fától nem látva az erdőt, ebből az átalakulásból legfeljebb a politikai pártok harcáról vesznek tudomást és nem tudják, vagy nem akarják észrevenni, hogy a régi társadalmi rendszert felváltotta az új népi demokrácia. A közel-múlt belpolitikai eseményei élesen rávilágítottak erre a politikai szűklátókörűségre, amikor is az egyesek által várt politikai harc kieleződése helyett a pártok közös összefogása jött létre az új demokrácia megerősödése érdekében. A tanultabb középosztálynak ezt világosabban kellene látnia, mert ellenkező esetben vagy tudatlanságáról vagy rosszindulatáról tesz tanúságot.

Mindenkinek úri jogában áll tudatlannak vagy rosszindulatúnak lenni, mindaddig, amíg ez mások érdekeit nem sérti. A középosztályról sem kellene megemlékezni, ha helytelen szemléletükkel és főleg helytelen állásfoglalásukkal az egész nemzet fejlődésére káros kihatással nem lennének. A középosztály rendszer körülmények között is igen fontos szerepet tölt be a társadalom gazdasági és közigazgatási életében, de kétszeresen fontos szerepet tölt be akkor, amikor mind a gazdasági életnek, mind a közigazgatásnak a leg súlyosabb erőpróbákat kell kiállnia. A földművelők és az iparosok az ország demokratikus vezetőinek irányítása mellett a legnagyobb erkölcsi és anyagi áldozatokat hozzák a független népi demokrácia megerősödése érdekében s ha a középosztály nem hajlandó vállalni a társadalom fejlődésében reá kirótt szerepet, úgy nemcsak saját maga, de az egész nemzet ellen vétkezik.

Itt az ideje, hogy a középosztály végre világosan lásson.

Az a cifra nyomorúság, amit legjobban a majdnem szállóigévé vált „havi 200 pengő fix-szel” jelölhetünk meg, még a múltban is csak egy nagyobb darab morzsa volt a bőség asztaláról. Ha a középosztály a múltban — csekély közgazdasági ismerettel — kiszámítja, hogy nehéz és felelős munkájáért mennyi ellenérték jár, úgy vágyai-
nak álma nem havi 200 pengő fix, hanem ennél jóval több lett volna. A leg súlyosabb és talán a legcsunyább hibája a középosztálynak az volt, hogy valamicskével nagyobb darab kenyérért és hamisan csillogó „úr-i” jelzőért a társadalom többi dolgozó rétegeit kiszolgáltatta a felső tízezer kénye-kedvének. S ha még sokáig tétovázik a középosztály, joggal kelti fel azt a gyanút, hogy még most is ezeket a „szép” időköt várja vissza.

Tagadhatatlan, hogy a földműves- és iparos-osztálynak az új népi demokrácia felépítésében felmutatott erőfeszítéseivel az erkölcsi súlyt azok a múltban elszenvedett igazságtalanságok adták, melyek a középosztályt kisebb mértékben érintették. Azonban a középosztálynak éppen is-

kolázottságánál és tudásánál fogva kellene rendelkezni azokkal az erkölcsi erőkkel, melyek pontosan és világosan megmutatják az új társadalmi rendszer felépítésében reájuk váró feladatokat. Ha valaki nem hajlandó a társadalom felépítésének munkájából ki-venni részét, azt előbb vagy utóbb félreállítják. Akik ma az új társadalmat építik, azok maguknak építik és nem azoknak, akik a legsúlyosabb időkben ölbe tett kézzel nézik, hogy a többiek verejtékezznek és legkevésbé azoknak, akik ezenfelül még rosszindulatú bírálatokkal, sőt cselekedeteikkel is akadályozzák a többiek építő munkáját. Előbb vagy utóbb, de el fog jönni az idő, amikor a fiatal demokrácia vasökökkel fog lesújtani ellenségeire és elsöpri azokat, akik nem vették ki részüket a munkából.

Ma, amikor politikai pártállásra való tekintet nélkül az ország összes dolgozó összefognak az előttünk álló hatalmas feladatok leküzdésére, senki sem vonhatja ki magát a munka alól s a középosztály értékes tömegeinek is egyútt kell dolgozni a többi becsületes magyar dolgozóval a szebb és boldogabb, demokratikus, független Magyarorszáért.

Bán Dezső

Újjáépítés

Ha majdan a történészek megírják a magyar posta történetét és abban megemlékeznek a posta személyzetének hazánk újjáépítésében tanúsított hatalmas erőfeszítéséről, hiszem, hogy külön fejezetben fogják méltatni azt az öntevékenységből fakadó és az átlagost messze meghaladó nagyszerű munkateltetésüket, amellyel a postai munkaversenyben Kefrik Lajos postafelügyelő, a gyöngyösi postahivatal főnöke az egyéni verseny első díját, a gyöngyösi postahivatal személyzete pedig a hivatalok közötti verseny második díját elnyerte.

A postai munkaverseny győztesének megjutalmazása f. évi október hó 17-én volt Gyöngyösön.

Az újjáépítő munka megbecsülésének erre a fel-
emelő ünnepére elküldte képviselőit a magyar posta, azonkívül Gyöngyös város közönsége is.

A hivatalt erre az alkalomra nem ékesítették fel cifra dekorációkkal, de nem is volt rá szükség, mert a legtalálékonyabb díszlettervező sem tudta volna szebbé varázsolni a hivatalnak a háborús tevékenység alatt megrongált épületét, mint amilyen széppé tette a személyzet újjáépítő munkája. Örömmel látni a teljesen rendezett épületet. A rendszeren beüvegezt ablakokat, a gondosan kijavított és áttisztított bútorokat, a csinosan kifestett hivatali helyiségeket, mindezek felett azonban a példás rendet és tisztaságot.

A gyöngyösi postahivatalról joggal elmondhatjuk, hogy rombadöntött hazánknak egy kicsiny szigete, melyről a törhetetlen magyar alkotó erő a háború rossz emlékü nyomait már teljesen eltüntette.

Méltán megérdemelte tehát a hivatal személyzete — lelkes vezetőjével az élen — az elismerésnek azokat a szívből jövő és szívhez szóló meleg szavait, amelyekkel a szónokok elhalmozták őket.

A munkaverseny győztesei nevében elsőnek Kefrik Lajos postafelügyelő, hivatalvezető, mint az egyéni verseny győztese, Horti László II. o. tisztt, az üzemi bizottság elnöke és Cserjés János I. o. altiszt, a postások Országos Szabad Szakszervezete helyi csoportjának az elnöke mondott köszönetet munkásságuk megjutalmazásáért, valamint a szeretetnek és megbecsülésnek azért a szinte meghatározó megnyilvánulásáért, melyben ez alkalommal a posta legfőbb vezetősége a gyöngyösi hivatal személyzetét részesítette. Igéretet tettek, hogy a jövőben is minden igyekezetükkel azon lesznek, hogy minden munkájukat úgy végezzék, hogy a posta vezetőségének és a közönségnek ki-
tűnő megbecsülésére érdemeseknek bizonyuljanak.

Az ünnepség befejezése után távozóban éreztük, hogy erősebb lett a boldogabb magyar jövőben vetett hitünk és bizakodó reménységünk, mert láttuk, hogyha minden rombadönt, elpusztult is ebben az országban, de él az áldozatkészség, az alkotó erő és a munkaszeretet és van a munkának értéke és becsülete. Ahol pedig jelen van a munka és a munka megbecsülése, ott lesz feltámadás.

Robótos.

(Kefrik Lajos felügy., hivatalvezető a 15.000 P jutalmat a helyi szakszervezeti csoportnak ajándékozta — a személyzet szociális céljaira. — Szerk.)

Tájékoztató közlemény a Magyar Posta Betegségi Biztosító Intézet önkormányzatának visszaállításáról

A népjóléti miniszter 11.600/1945. N. M. sz. rendeletével az 1927:XXI. tc. 93. § 1. bekezdésében felsorolt különálló betegségi biztosító intézetek közül a Magyar Posta Betegségi Biztosító Intézetet teljes önkormányzattal ruházta fel. E rendelet az intézet jelenlegi vezetőségének, vagyis a háromtagú vezetőbizottságának kötelességévé tette, hogy a rendelet hatálybalépésétől számított 30 napon belül az intézet ügyeinek továbbvitelére és az intézet önkormányzatának teljes visszaállítására hozzon létre egy kilenc tagból álló intézőbizottságot, amelynek három tagját a munkaadó, hat tagját pedig a munkavállalók érdekképviselete delegálja.

A jelölések megtörténtek és ennek megfelelően a munkaadó:

dr. Udvarhelyi Ödön postavezető, mb. postavezérigazgató;

dr. Munkácsi István postatanácsost és

dr. Bakos Tibor postatanácsost;

a munkavállalók érdek-

képviselőte, a postások Szabad Szakszervezete, illetve a Szakszervezeti Tanács:

dr. Jankovics Lajos postatitkárt;

Mészöly Géza postaellenőrt;

Bercsényi József I. o. postaaltisztet;

dr. Katona Ágostonné postasegédellenőrnőt;

Bán Dezső órabéres műszerészt és

Bokor Lajos I. o. postaaltisztet jelölte intézőbizottsági tagokul.

A kilenctagú intézőbizottság alakuló ülését a folyó évi október 16-án megtartotta. Működésének tartamára az intézet elnökévé dr. Udvarhelyi Ödön postavezetőt, megb. postavezérigazgatót, a kereskedelem és közlekedésügyi minisztérium IV. főosztályának vezetőjét, alelnökké: Bercsényi József I. o. postaaltisztet, a Postások Szabad Szakszervezetének alelnökét és ügyvezető elnökét: dr. Munkácsi István postatanácsost választotta meg.

Magyar Posta Betegségi Biztosító Intézete.

A postaaltiszti szakvizsgáról

A postai alkalmazottak illetményeit szabályozó 7000/1945. K. K. M. számú rendelet 3. §-ának (5) bekezdése akként intézkedett, hogy az a postai alkalmazott, akinek az állása betöltésére vonatkozóan sem iskolai végzettség, sem ipari segédlevél előírva nincsen, legalább 3 évi szolgálat után a XI. fizetési osztályba kinevezhető, ha a szolgálat ellátásához szükséges szakvizsgákat leteszi.

Ezt a szakvizsgát szabályozta a napokban a P. R. T. folyó évi 30. számában megjelent 120.073/A. 1. számú miniszteri rendelet.

A postaaltiszti szakvizsgát — a rendelet értelmében — postaaltiszti szakutánpótlás céljából alkalmazott minden postás munkának szolgálata 5. évének végéig le kell tennie. De mindenkinek érdeke, hogy minél korábban, tehát a 3. szolgálati év után azonnal tegye le, mert enélkül nem nevezhető ki II. osztályú postaaltisztté.

1946. évi december hó végéig le kell tennie utólag a postaaltiszti vizsgát a már kinevezett altiszteknek is, ha szakaltiszti vizsgájuk nincs vagy nem tették az elmúlt években postaaltiszti vizsgát. Gondolt azonban a rendelet a hosszú szolgálati idővel rendelkező kartársainkra és mindazokat, akik 1945. évi október hó 20-án a 30. szolgálati évüket betöltötték, egyszerűsített módon felmentette a postaaltiszti szakvizsga letétele alól.

A postaaltiszti szakvizsgára való előkészítés a kincstári postahivatalok feladata. A hivatalokban tehát az oktató tisztviselők a hivatalos órák alatt legalább 180 órát foglalkoznak a vizsgára készülővel. Ez az idő bővebben elegendő ahhoz, hogy az anyagot mindenki jól elsajátíthassa s a helyesírásban, valamint a számolásban kellő gyakorlatot szerezzon. Az oktatás már a postamunkás 2. szolgálati évében megkezdődhetik s ez

a rendelkezés lehetővé teszi, hogy aki akar és tud, szolgálatának 3. évét követően azonnal szakvizsgát tessen. A szakvizsga négy részből áll, mégpedig:

a) az általános ismeretekből.

b) közjogi és postaszervezeti ismeretekből.

c) földrajzi, valamint a

d) kezelési tudnivalókból.

A tanítás és a vizsgára készülés az „Általános és postaszolgálati tudnivalók a postaaltisztek számára” című tankönyvből történik, amelynek új, átdolgozott kiadása rövidesen megjelenik és kiosztásra kerül. A tankönyvet minden vizsgára készülő kartársunk díjmentesen kapja használatra attól a hivataltól, amelynél az oktatása történik.

A postaaltiszti szakvizsgát a postahivataloknál tartják. Ezen az érdeklő postavezetőség kiküldöttje elnököl, a vizsgabizottsági tagok pedig a hivatalvezető vagy helyettese és egy olyan altiszt-kartárs, aki már szakaltiszti vizsgát, vagy postaaltiszti vizsgát, illetőleg szakvizsgát tett, végül az oktató tisztviselő. Az altiszt vizsgabizottsági tagot minden év elején a hivatal altiszti személyzete titkos szavazással választja. Az altiszti szakvizsgabizottság ilyen összeállítását hálásan köszöni az altiszti kar, mert ebben nemcsak a demokratikus szempontok érvényesülését látja, hanem érzi a kar megbecsülését és a vizsga értékelését is.

A postaaltiszti szakvizsga egyébként nyilvános, azon bárki megjelenhet. Vizsgadíjat fizetni nem kell. A szakvizsgát tett kartársaink vizsgabizonyítványt kapnak és személyi okirataikba a vizsga letételét előjegyzik.

A posta vezetősége tehát megtette az altiszti szak jövőjének biztosítására a szükséges lépéseket, most az érdekeltekem a sor, hogy megmutassák: ismerik a tudásban rejlő erőt és ezen a téren is felveszik egymás között a nemes versenyt.

Csak a szakszervezeti életben résztvevő öntudatos postás méltó az elismerésre!

A nő a demokrácia tükrében

Az elmúlt idők penészes szobörtönének ajtaja végre kitérült és mi még jobban kitérjük, hadd ömöljön be minél szélesebb kérében az igazság és a szabadság életet adó és fenntartó nap-sugara. Járja be az összes zugokat, ne maradjon környezetünkben semmi a múlt bűnös sötétségéből. Elűzzük a sötétséget és a rombolást, hogy helyébe léphessen az építés és a világosság. Nem mondom, sokkal könnyebb a sötétben, vagy félhomályban csendesen szunyókálni, mint a szípkázó napon izmaink megfeszítésével, gyöngyöző homlokukkal dolgozni. Nekünk azonban nem lehet és nem szabad a dolgok könnyebbik végét venni. Ránk nagy, magaslatos célok várnak, az ország ujjaépítése a romokból. Mi magyar demokratikus postásnők már eddig is megmutattuk, hogy tudunk és akarunk dolgozni. A cél még messze van, az út nehéz és göröngyös, de mi nem engedünk és mi biztos célba érünk. Most mint a kalitkából kiszabadult madár próbálgatjuk szárnyaikat. Az első szárnycsapásaink még bizonytalanok, talán még nem találtuk meg a helyes utat, de majd rájövünk, a lényeg az, hogy nem engedünk. Már eddig is bebizonyítottuk, hogy mi nők kifogástalanul megállottunk helyünkön, hogy tudunk harcolni az eszenjog-ságért, szabadságért, egy új, békés világért. Bennünk a bizalom emelt erre a helyre, hogy építsünk, de

ehhez minden demokratikusan gondolkodó postásnő társamra szükség van.

Munkára hívlak benneteket, azt akarom, hogy szívvel-leléssel vállvetve dolgozzunk a jövőnkért s gyermekeink jövőjéért.

Programmunk: a munkabírásnak és egyéniségnek legjobban megfelelő munkakörbe való beosztás, a postaalkalmazottak cípőruhaellátása, postakiadók kincstári átvétele, kultúra, propaganda terjesztése, a gyermek az óvodától az egyetemig ingyen tanulhasson stb.

Ha felismertük a demokráciát és szocializmust hirdetünk, akkor szervezkednünk kell, hogy megvédjük jogainkat és elismerten egyenértékű társai legyünk a férfiaknak, azonos munkáért azonos fizetést kapjunk. Tehát demokráciára van szükségünk, ami a népuralmat jelenti, a szó, az írás, a gondolat s szervezkedés több szabadságát a szocializmus jegyében. A kultúrpropaganda, rádió, művészet, tudomány foglalkozók új emberré való átalakítását.

Kedves postás társnőim! Csak olyan lesz az eredmény, amekkora lendületet, erőt kapunk Tőletek, mert célunk egy független, demokratikus Magyarország felépítése. Munkások, tisztviselők, fogjunk egymással kezét s haladjunk együtt a kitűzött cél felé: harcba a szocializmusért s ezt csak szervezetszervezetünkben, illetve a Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezetén belül tudjuk kiharcolni.

Gorka Jenőné

TATA

Csodás szép tündérváros
regényes világa

Itt minden gyönyörű
álmokban él.

Mintha csak szépségben
egymásra találna

A tavasz, a nyár, az ős és a tél.

Varázslat — Mult — Jelen —
Az idő vándorol

Itt a történelem mesélve jár
S ezer év emléket a múltból
Őrzi a város és az ősi vár.

Szebbet mondani, mint amit ez a vers mond a szép Tatról, nem is lehet. Vége a taitai üdültetésnek, postás ifjaink hazatértek és soha el nem múló emlékként őrizhetik a kedves nyár emlékét. Amikor kultúrútkarunk Tatát választotta ki ifjúsági üdülőtáborra, egy olyan üdülési lehetőséget szerzett ifjúságunknak, amit az elmúlt népeleves rendszer miatt nem lehetett megvalósítani. Szeptember hó nyolcadikán búcsúzott ifjúságunk Tatától, ünnepélyes keretek között. A kommunista párt által rendezett búcsúestén résztvevett az országos színjátszó csoportunk és Tata demokratikus közönsége határtalan szeretettel fogadta és tomboló lelkesedéssel jutalmazta művészi játékukat.

A postás tanonc és növendék ifjúság pedig ezúton mond köszönetet dr. Udvarhelyi vezérigazgató úrnak, a Postások Országos Szabad Szakszervezetének és a Postás Jóléti Alapítványának, hogy megértve a kor szavát — az összes állami közületek közt mint első — lehetővé tették ifjúságunk üdültetését.

Harmath Mihály

Oktatás

Közljük, hogy szeptember hó 25-én kibocsátott körövényünkben hirdett heti kétszeri előadásorozatunkat beszüntettük. Ezzel szemben f. hó 29-i kezdettel — az alanti kimutatás szerint — minden hétfőn d. u. 4 órai kezdettel, új előadásorozatot indítunk.

Kérjük tagjainkat, hogy ezeken az időszakon, felvilágosító szociálpolitikai előadásokon minél többen vegyenek részt.

Az előadások mindig d. u. 4 órai kezdődnek.

- X. 29. Forgács Géza:
Újságírás, újságolvasás.
- XI. 5. Bihari Mór:
A szellemi és fizikai munkás a Szakszervezetben.
- XI. 13. Justus Gyula:
Mi a szocializmus?
- XI. 19. Forgács Géza:
Szabadság — szabadság. Kritika — önkritika.
- XI. 26. dr. Brattman Pál:
A nő helyzete a kapitalista és a leendő társadalomban.
- XII. 3. Szakasits Árpád:
A fasizmus és a reakció.
- XII. 10. Ruzsa Endre:
A munkásság és a parasztság szövetsége.
- XII. 17. Szakasits Antal:
A szabad szakszervezetek útja.

Előadás helye: Budapest, VI., Benczúr-u. 27. sz.

Szakiárs!

A szakszervezet védi a jogaid,
a demokrácia biztosítja a jövőd!

HÍREK

A m. posta Kábelhivatal 1945 szeptember 29-én szolgálati jubileumi ünnepélyt rendezett. Az ünnepély névsora a következő: Haffner Béláné s.-ellenőrnő, 25 év; Major Mária s.-ellenőrnő, 25 év; Léránt Gyula II. o. vonalmester, 35 év; Hartai Rudolf I. o. kábelmester, 25 év; Santa Béla II. o. kábelmester, 25 év. Az ünnepélyen megjelent: Gerő Ernő ker. min. képviselője, dr. Udvarhelyi Ödön postavezérigazgató, Kónya Sándor m. igazgató, mint a műszaki főosztály vezetője, Endrédi László főigazgató, Jurosek Béla m. igazgató, a műszaki igazgatóság vezetője, a Postás Szakszervezet képviselője Bán Dezső szervezési titkár, a munkáspártok kiküldöttjei és még sokan mások.

A jubiléumokat az ünnepélyen megjelent munkatársak meleg ünnepségekben részesítették. Az ünnepély maga impozáns keretek között folyt le és ezzel kapcsolatban úgy a posta vezérigazgatója, mint az igazgatóság, valamint a pártok és a szakszervezet kiküldöttjei is elismerésüket fejezték ki.

Sakkozó kartársainkhoz! Nemzetünk szellemi újjáépítésében a mi sok sikert elért egyesületünk, a Postás Sakkegylet is ki akarja venni a ráeső részt. Országszerte fokozott erővel indult meg a sakkélet. A mi egyesületünknek is a lehető legnagyobb taglétszámmal és tényleges egyesületi, valamint versenyjátékkal kell résztvennie ebben a szellemi versenyben. A Postás Sakkegylet a multtal szemben most már többfelől úgy anyagi, mint erkölcsi támogatásban részesül. Felkérünk mindenkit, hogy aki ezt a nemes játékot kultiválni szeretné és ezideig még nem volt egyesületünk tagja, lépjen be egyesületünkbe. Egyénenkénti ízlésnek és tudásának megfelelően, egyesületi esetenkénti játszmaikkal vagy folyamatos, állandó versenyszerű játékkal hódolhat a sakkolás nemes szellemi sportjának. A házi, vidéki és országos versenyek plakett és más szép díjakkal jutalmaztatnak. Kezdő és haladó tagjaink részére mester által vezetett elméleti és gyakorlati oktatást vezetünk be. A régi tagjainktól újbóli részvételt és további sikeres, valamint odaadó szereplést kérünk. A felhívásunk olvasóit pedig minél nagyobb számban való jelentkezésre kérjük. Úgyisint arra, hogy további tagok toborzásában tevékenykedjenek. A jelentkező új tagok a régiakkal karöltve, lehetőség szerint gyakorlati részvételükkel segítsék elő egyesületünk további felfelé ívelő szereplését. Remélve azt, hogy szavunk sok új tagot szerez és az új tagokkal megerősödve — úgy mint a multban — újból megszerezük egyesületünknek az országos I-ső díjat! Ennek az eseménynek bekövetkezésében bízza, mindenkit szeretettel várunk egyesületünkbe.

Levelezési cím: Szilárd László postaszámvizsgáló, Budapest, Benczúr-u. 27. II. lépcső II. emelet (Számvetőség). Telefon: 228-631, 228-642, d. e. 10-12-ig. Postás Sakkegylet.

!Értesítjük tagtársainkat, hogy szakszervezetünk könyvtára igénybe vehető naponta 9-14 óráig. (Hétfőn és csütörtökön 8-17 óráig.)

Szakszervezetünk Orsz. Kultúr-propaganda titkársága a Munkás Kultúr Szövetség által meghirdetett munkás színjátszó versenyre az alábbi három darabbal benevezett:

I. Eljegyzés lámpafény-nél. J. Offenbach operettje egy felvonásban. Szövegét írta: Michel Carré és Leon Battu. Fordította: Innocent Ernő.

II. Színész nem ember. Játék egy felvonásban. Írta Harsányi Zsolt.

III. Léánykérés. Csehov egyfelvonásos. Rendezők: Barsi Ödön és Böhm László, a Magyar Rádió főrendezői. A színjátszócsoporthoz részéről: Büki László, Csoszor János és Szabó Imre.

Zenei tanácsadó: Eördögh János, az Orsz. Postás Zenekar karnagya, a postás zenekosok vezetője.

A fenti színdarabok szereplői mindannyian a Magyar Posta szellemi és fizikai munkásai és a szakszervezet színjátszó csoportjának tagjai.

A verseny előmérkőzése december elején, míg a döntő december 22, 23 és 25-én lesz. Az előadás helyéről és pontos idejéről annakidején értesítjük kartársainkat.

Postás Ifjúság! A szakszervezeti ifjúsági élet megindult és tagjai részére első sorban gazdasági érdekvédelmet biztosít a kulturális és szórakozási lehetőségek mellett. Közljük, hogy a szakszervezet közbenjárására 42 postaműszerész tanonc soronkívül szabadult fel. Felhívjuk a postás ifjúságot, hogy bármilyen panaszügyben támogatást nyújtunk. Jelentkezés naponta 8-10-ig. Műsoros ifjúsági napot november hó 7-én d. u. fél 4 órai kezdettel tartunk (VI., Benczúr-utca 27.) Az ifjúsági otthon nyitva minden nap este 7 óráig a szakszervezet székházában. A postás ifjúságot és a postás ifjú családtagokat szeretettel várjuk.

Képzőművészeti csoportunk szorgalmasan készül a december elején megtartandó Téli tárlatra. Ezúttal felkérjük azokat a szaktársakat, kik a képzőművészet valamely ágával foglalkoznak (szobrászat, festészet) s kész művekkel rendelkeznek, sürgősen jelentkezzenek a Kultúr-titkárságánál.

Kedves Kartársunk! A „Postás Dalkör” minden kedden 14-16 óra között a VI., Benczúr-utca 27. sz. alatt tartja dalóráit. Kérjük, hogy mint régi dalos, munkánkban támogasson bennünket. Mielőbbi jelentkezésedet remélve, várjuk, hogy körünkben köszöntessünk. Ezúttal felkérjük minden dalszerető kartársunkat, hogy a munkánkban részvételével támogasson bennünket. Célunk a magyar dal művelése, a bajtársiaság, együvértartozás ápolása. Jelentkezőket a megjelölt időben szeretettel várjuk.

A kimaradt cikkeket jövő számunkban közöljük.

POSTÁS KÖZLÖNY.

Budapest, 1945 október hó.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, VI., Benczúr-utca 27. Telefon: 228-666. Megjelenik havonta egyszer. A szakszervezet tagjai részére díjmentesen. Felelős szerkesztő és kiadó: SZENTPÉTERI JÓZSEF. Szerkesztő: SZABÓ JÓZSEF.

Altalános Nyomda és Graf. Int. Rt., Bpest, VI., Nagymező u. 3. Felelős: Roth P.

Kultúrmegebizottai értekezletet tartunk minden hétfőn 15.30 kezdettel. Felkérjük a hivatalok kultúrmegebizottait, pontosan jelenjenek meg, hogy kulturális célkitűzéseinkről tájékoztathatjuk őket, rajtuk keresztül pedig hivatalukat.

Szakszervezetünk meztéri helyicsoporthja f. hó 14-én jólsikerült színműelőadást rendezett. Színrekerült: Túl a Nagy-Krivánon című 3 felvonásos operett. Jó munkát és további sikereket kívánunk úgy a szereplőknek, mint a rendezőségnek.

Szakszervezetünk Orsz. Kultúr-propaganda Titkársága 1945. évi október hó 27-én, szombaton 15 óra 30 perckor kezdettel székházában dísztermében — a Szakszervezeti Tanács vezetőképztanfolyama hallgatói részére — jól sikerült bemutató műsoros előadást rendezett.

Felkérjük mindazon szaktársakat, akik a zene, dal, színjátszás vagy a művészet valamelyik ágához tehetséget éreznek, jelentkezzenek a szakszervezet kultúr-titkárságánál naponta 8-19 óra között (Benczúr-utca 27. II. emelet).

Kispesti helyicsoporthunk Sakkosztálya működését megkezdte. Kispesten lakó szaktársaink, akik a sakkéletben részt akarnak venni, jelentkezzenek a Kultúr-csoportnál, Kispest, Horthy Miklós-út 56. sz., vagy telefon útján: Kispest 1. sz. posta. Hubay Sándor kult. megb. nál.

Szerkesztői üzenetek

K. L. Budapest. Fáradjon be a Szakszervezet szociális titkárságához, ott minden kérdésére kimerítő feleletet kap.

P. B. Szeged. A vonatkozó rendelet lehetővé teszi a középiskolai előkészítő tanfolyamok felállítását vidéken is. Az ilyen kérelmekkel az érdekeltek forduljanak közvetlenül a posta szakoktatási felügyelőségéhez.

Sz. B. Debrecen. Nincs igaza. Ebben az ügyben mind a posta vezetősége, mind a Szakszervezet sokat fáradozott. A sikertelenség nekünk éppen úgy fáj, mint az érdekelteknek.

Sz. K. Budapest. A posta vezetősége is foglalkozott ezzel a kérdéssel. A kereskedelmi iskolákban azonban nem lehet magánvizsgát tenni, ezért nem lehetett berendezni a kereskedelmi előkészítő tanfolyamot.

Többeknek. Az előző számunkból nyomdatechnikai okok miatt kimaradt a fizetési osztályokba és fozozatokba való besorolásra vonatkozó táblázat. Ezt most a lehetőséghez képest igyekeztünk pótolni. (Csp. elnökségek és üzembizottságok kapnak).

T. K. Szeged. Ha besorozását sérelmesnek tartja, szolgálati főnöksége útján kérje helyesbítését.